

[Christmas Møller.]

Den højtærede Minister, som sagde, at vi Konservative havde jo ogsaa krævet Amtsskatterne nedsat, vil jeg svare, at dette er fuldkommen rigtigt. Den højtærede Minister kan jo ikke være uvidende om, at vi ved et fortrinligt Forslag, som var vedtaget i Landstinget, og som ogsaa blev fremsat her i det høje Folketing, havde givet Udtryk for, paa hvilken Maade Pengene skulde skaffes.

Den højtærede Minister sagde, at mine Bemærkninger om et ensartet procentvis Tillæg til den direkte Skat forstod han ikke. Jeg vil da gerne have Lov til at sige et Par Ord derom. Det, jeg har villet give Udtryk for, er, at den stærke Progression, vi har i den direkte Beskatning baade til Stat og Kommune, bevirker, at man fører en Udgiftspolitik, som i det lange Løb ikke kan holde, og hvis man overhovedet skulde gaa til en Forøgelse af den direkte Beskatning, maatte man efter vor Opfattelse gøre det saaledes, at man gav et Tillæg til de nuværende Skattesatser, som var ensartet, f. Eks. 1 pCt., hvilket vilde give 15—16 Mill. Kr., da den skattepligtige Indtægt her i Landet ligger omkring 1 500—1 600 Mill. Kr. En saadan Politik vilde betyde, at den store almindelige Befolkning paa en ganske anden Maade end i Øjeblikket vilde være interesseret i, at der ikke førtes en Udgiftspolitik, som automatisk gennem Skattepolitikken efterhaanden ogsaa kom til at ramme dem særdeles føleligt. Det er denne Betragtning, vi for vort Vedkommende gerne har villet gøre gældende, og vi kan jo saa — for at jeg kan slutte paa samme Maade som andre — tale videre om det i det Udvalg, der bliver nedsat.

Hasle: Til den højtærede Finansminister har jeg kun en enkelt Bemærkning. Den højtærede Minister har jo let ved at stille sig selv i en gunstig Position i Diskussionen, naar han forud bestemmer, hvad jeg skal have sagt, og derefter tager Afstand derfra. Den højtærede Minister sagde, at jeg havde udtalt, at Banker og Sparekasser ikke overholdt Løven. Det er ganske urigtigt. Det har jeg ikke sagt et eneste Ord om, og det vil ogsaa fremgaa af Fortrykket. Jeg sagde tværtimod for at undgaa enhver Misforstaaelse, at jeg var overbevist om, at Banker og Sparekasser ikke havde overtraadt Løven, men det, der bevirkede, at Rentesænkningen maatte blive mindre, var, at store Dele af Kapitalerne af Indskyderne var flyttet fra de Konti, der giver mindre Forrentning, over til de Konti, der giver

større Forrentning, og jeg føler mig overbevist om, at det Materiale, som jeg haaber vil blive fremlagt i saa Henseende for Udvalget, vil vise, at jeg har Ret i disse Betragtninger.

Det forundrede mig ganske overordentlig meget at høre den højtærede Finansminister sige, at det ikke skulde være Meningen med Bestemmelsen i Løven om Krisefonden om Opkøb af Obligationer, at det skulde danne Basis for en kommende Konvertering. Jeg tror, det vil vække Forbavselse over hele Landet, hvis det virkelig er Tilfældet, at det ikke skulde have været Socialdemokratiets Mening at føre denne Politik. Det har dog sikkert været en Forudsætning for det ærede Medlem Hr. Krag, det viste sig jo ogsaa i det ærede Medlems Udtalelser her. Man maa jo sige, at det er et vel forberedt Lovgivningsarbejde, hvor Venstre og Regeringen paa Hovedpunktet aabenbart fuldstændig har misforstaaet hinanden.

Den højtærede Finansministers Bemærkninger om mine Udtalelser om By-Kreditforeningsobligationerne behøver jeg ikke at gaa nærmere ind paa, da den højtærede Indenrigsminister kort efter klart udtrykte, netop hvad det var, jeg havde ment paa dette Omraade.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at jeg maatte have misforstaaet en Bestemmelse om, at det Forbud, der var mod Konvertering, nu skulde ophæves. Jeg kan ikke tro, at jeg har misforstaaet § 8, 5te Stykke. Der staar dér, at hvis det vedtages, overensstemmende med, hvad der tidligere er bestemt i Paragraffen, at man vil skride til en Rentenedsættelse — og det kan ske uden Enstemmighed, der kan ske ved almindelig Majoritet, oven i Købet paa den passive Maade, at man skal gribe aktivt ind for at hindre det —, kan denne Vedtægelse være gældende overfor alle, der har Kreditforeningsobligationer, som lyder paa, at de ikke kan konverteres. Det kalder jeg en Ophævelse af Bestemmelsen. Hvis jeg ikke ønsker at konvertere og ejer en Obligation, hvori der staar, at den ikke kan konverteres, men jeg kan blive overstemt af andre, saa kalder jeg det en Ophævelse af Bestemmelsen. Det maa den højtærede Indenrigsminister forlade mig, selv om han med løftet Pegefingler advarer mig imod at bruge stærke Udtryk og endog vil udelukke mig fra det økonomiske Selskab. Det økonomiske Selskabs Anerkendelse kan selvfølgelig være meget behagelig, men paa den anden Side er det ikke af dem, jeg absolut sætter den allerstørste Pris paa.